

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekszám: 19.166. Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

Szentlélek által az Eucharisziához.

Egyházunk ősrégi himnusza a Szentlélekistent «digitus paternae dexteræ»-nek nevezi, ami azt jelenti, hogy ő mintegy az Atya jobbjának az uja. Ezen emberi szemléltető kifejezés megkapóan jellemzi a Szentlélekisten misztikus működését. Jobbkezünk mutatóujja különösen tevékeny szerepet tölt be. Int, utat jelöl, figyelmeztet, elutasít. Valósággal érzelmi világunk kifelé való megnyilvánulásának fontos tényezője. A Szentháromságban állandóan munkálkodó Atyának a felénk való megnyilatkozásaiban ilyen nélkülözhetetlen szerepvállaló a Szentlélekisten. Mindenütt ott van, ahol nagyjelentőségű események, tervek, elhatározások születnek. A világ teremtésénél «az Isten lelke lebeg vala a vizek fölött», (Gen. 1. 2.) mint a nagy rendező Őserő. A Fiúisten megtestesülésének ihletett pillanatában mint a Magasságbeli ereje lép kapcsolatba a Szent Szűzzel. Jézus nyilvános működésének megkezdésekor a keresztelés aktusánál koronatanúja a Megváltó istenségének. Az utolsó vacsora búcsúzásának bús hangulatát is a Szentlélek megígérése teszi vigasztalóvá. A csüggeteg apostolokat is csak az tudja megnyugtatni, hogy az eljövendő Szentlélek lesz a Megváltó munkájának a betetőzője.

Az Eucharisztia fenséges világába is a Szentlélekisten rámutatása által jutunk el. Ő az Atya intő uja. Reámutat a lélek világának elhanyagolt területére, a bennünk meghúzódó, sokszor észre sem vett hibákra. Felkelti bennünk a reáélmélés gondolatát és elindít a javulás ösvényén. Utat jelöl. Megismertet a lelki élet hófedte, tiszta, örök magaslataival, ahova a földi élet zsivaja és bűn fertője fel nem emelkedhetik. Szent vágyat ébreszt az eucharisztikus élet szépségei iránt,

hogy a magasságok felé törő reménykedő vándorok legyünk. Behangolja lelkünket a természetfeletti élet titokzatos hullámhosszára, hogy míg e földet tapodjuk, hitünk áramszedőjével lehozhassuk a kegyelem égi energiáit. Ilyen előkészítés után vezet bennünket az aucharisztikus vendégséghez. Azután törhetetlenül fáradozik, hogy ez a kegyelmi telítettség bennünk állandósuljon. Hogy ne csak pillanatnyilag nekibuzduló lelkek legyünk, hanem tudjunk kitartóak lenni az életszentség útján. Az eucharisztikus ébredlét bennünk az ő érdeme. Az ő kegyelmi reávilágítása által tudunk eligazodni az élet sötét sikátoráiban. Hogy hitünk mécsese állandóan lobogjon, az imaélet és önmegtagadás örökértékű olaját sajtolja ki lelkünkéből. Ha pedig az élet vihara ki akarná oltani bennünk e szent úti-mécses felemeli figyelmeztető és tiltó szavát a lelküismeret hangszóróján keresztül. Aggódo szeretetével kísér bennünket a krízis perceiben, hogy el ne keszadjunk az eucharisztikus kegyelmi világ légkörétől. Aki pedig nem hallgat rá és elutasítja az előkelő égi ujj útmutatását, valóban már csak a kárhozat fia. A Szentlélek elleni bűnök a legnagyobbak közé tartoznak, mert harcot jelentenek a kegyelem ellen. Ez a harc pedig csakis emberi vereséggel végződhetik.

Az Oltáregyesületek tagjai csak akkor maradhatnak eucharisztikus lelkek, ha a Szentlélekistennel állandó kapcsolatban maradnak. A mi világunk az Eucharisztian keresztül a kegyelmi élet magaslati világa. Ide nem jöhet az, akinek a lelke «földelve» van. A sok «földelt» lélek között nekünk kell képviselni a magasabbrendű embert. Ez az embertípus a Szentlélekisten misztikus munkája által az áldoztató asztalnál alakulhat ki. Azért nem aggódomk mi a lelki emberek utánpótlása miatt. Minden időben, akár háborús, akár békés idők legyenek azok, lesznek a Szentlélek kegyelmével telített eucharisztikus lelkek. Ezek fogják reáütni koruk homlokára küldetéses életük hamisítatlan bélyegét és fogják igazolni mozgalmunk elhivatottságát.

Kiss István.

A „nagy Szentség“ szolgálatában.

Június 7-én lesz kilencvenedik évfordulója annak, hogy Kanter Károly, az Eucharisztia kiváló munkatársa meglátta a napvilágot Tatán. 1853-at írta akkor. Valódi békevilág volt az, ha a béke alatt az anyagi viszonyok rendezettségét értjük és azt a nyárspolgári nyugalmat, amelyet mindennél jobban szeretnek az átlagemberek. Csak kevesen vették észre, hogy a békevilág látszólagos boldogsága mögött mennyire nyálkás és poshadt hitélet húzódott meg. E kevesek közé tartozott a mi Kanterünk is. Az Isten talán azért is adta nekünk éppen a lelki-váltság keserves éveiben, hogy felrázza vallásilag közömbös korát. Isten, a legnagyobb diplomata, minden időben elküldi az ő karizmatikus embereit, hogy reányomják koruk homlokára küldetésük bélyegét. Ilyen küldetéses ember volt Kanter Károly is. A buzgó lelkű Trautwein János piarista tanár 1859-ben bontja ki a magyar eucharisztikus mozgalom hófchér zászlaját, amelynek sorrendben második zászlósa Kanter Károly lett. Lelkének minden nemes idealizmusát viszi bele az újszülött Oltáregyletbe. Nagyszerű lelke megérezte, hogy a tespedtségből csak az Eucharisztia lesz képes kiemelni a katolikus tömegeket. Mikor 1894-ben az Oltáregyesület élére állott így hálálkodott: két nagy kegyelemben részesítette őt az Isten: először, hogy az oltárhoz, másodsor az Oltáregyesülethez hívta meg. Az alapjában véve törékeny Kanter Károly szívét belevetette az Eucharisztia tüzeinek kohójába, hogy ott megmenedve átadja korának lelki épülésül és vigaszul. Működése sikerének három csodás tényezője volt: az oltár, a szószék és a gyónatószek. Az oltárnál anygali tudott lenni minden ténykedésében. Azt mondják

róla, hogy nagy lelki épülés volt látni őt misézni. A szószéken a misztikus magasságokba látó ember volt; mintha Szent Pál látnoki szemével pillanthatott volna bele az Eucharisztia mennyországába. Szemét lehúnyva, valósággal elragadtatásban bányásztta ki az Eucharisztia mélységeiből a vigasztalás és útmutatás ígét. Beszédei ezért élmény hatásával voltak hallgatóira. A gyóntatószékben az irgalmas samaritánus volt. Odavitte magával a názáreti Jézus lélekmentő szeretetét. Ez volt neki is a legfáradtságosabb munkakör, de ezt tekintette lelkipásztori élete legfontosabb helyének. Fáradhatatlan volt az óraszámra elhúzódó gyóntatásban. Lipótváros, Belváros, Vár-plébánia, majd az Örökimádás-temploma voltak azok a szerencsések, ahol a gyóntatószékek tekintélyét Kanter magasba lendítette. Az örökké mosolygó, derűslelkű P. Tomcsányi jezsuita atya volt állandó lelkiatya és az ő legendás szolgálatkészségét Kanter szerencsés módon átültette saját lelkipásztori életébe.

Kilencven esztendő távlatában szemlélve a nagy eucharisztikus apostolt, elmondhatjuk, hogy Isten küldötte ember volt. Sorsa a szép csendben elhamvadó gyertyaé volt: világítani másoknak, mialatt önmagát felemészti másokért. Köszönjük az eucharisztikus Jézusnak, hogy Kantert nekünk adta és hogy szelleme ma is éltethet bennünket. A papok megtanulják tőle hivatásuk nagy szeretetét, a hívek pedig papjaik megbecsülését. Ezért állunk meg elmélkedő lélekkel sokszor az Örökimádás-templom nagyszerű kriptalakója emlékénel, hogy szellemével telítődve mi is a 'nagy Szentség' szolgálói maradhassunk.

Stephanus.

MEDITÁCIÓ.

A viharok is van gyógyereje; sőt a mai embert radikálisan csak a «vihar» rázhatja fel, vetheti a földre s viszont emelheti fel a föld alacsonyrendűségéből. Tehát, kell a «vihar», de nem szabad vele viharosan bánni. A viharba vihart ne keverjétek! . . . Minden ember tulajdonképpen «csend» és «egység» után vágyódik, de soknak ezt, végzettszerű okokból, saját magának kell kiformalnia. Az ellenfél nem hajlandó a jól kiépített «tanyát» elhagyni, — belátásból vagy sajnálatból. Meg kell kísérelni az ildomos *gerilla-harcot ellene*. Ez az, amit nem szeret; ez túlsok éberséget, fifikát és szeretetet vonultat fel ellene, és ez az, ami sehogy sincs inyére. De vigyázatok! . . . Az egész küzdelemnek a *következetesség* alapján kell állania, mert a «vihar» ilyenkor összes le- és felmenő «rokonait» mozgósítja, az ellene szegülővel szemben. Micsoda küzdelem ez! . . . Ehhez kell hősiesség; ez az igazi olimpiai bajnokság! . . . Ne csüggedjétek, ha ez az érdekes és soha sem unalmas küzdelem évtizedekig tart. Baj, ha a küzdő egy másodperccel a győzelem előtt adja fel a küzdelmet! . . . Jégzajlaskor a magyar Tisza irtózatosságnal könnyörtelenséggel áramlik lefelé; sistereg, zúz; egyik hitvány jégtáblát a másikon zúzza szét és piszkos hátán pipogya fák, csónakromok himbálódznak, alélt tehetetlenséggel. Az ember ejtett állal áll e félelmetes elem tobzódása mellett s míg az Ember álmélködik, azalatt egy egyszerű «valami» legyőzi a feltartóztatatlant, a legyőzhetlent. Tudjátok mi? . . . A «Távolság» . . . Ez jobban bírja, mert megbabonázott nyugalommal terpeszkedik a dühöngő elem jobbán-balján, száz és száz kilométeren át. Ilyen erős, szívós partot kell építenünk, hogy az «állandó» le bírja mindig győzni bennünk a «hirtelent»!

Anonymus.

Ó! Isteni Mesterem! Te vagy egyetlen türelmes Kormányzóm! Nekem mindegy, hová viszel; csak Veled érjem el az Örökkévalóság Kikötőjét.

RÓMA FALAI ALATT.

(Útiélmények 1940-ból.)

Térképpel a kezembem keresem a San Pietro in Vincoli bazilikát húsvéthétfő enyhe napsugaras délelőttjén, azt a templomot, ahol őrzik Szent Péter apostol két láncát, amelyet jeruzsálemi és római fogsága alatt viselt. Előbb azonban egy másik bazilikába ütközöm itt, a Via Cavouron: a S. Francesco di Paolóba, tán szebb is, nagyobb is, csillogóbb is, mint a Vincoli-templom, mégis a láncok bazilikája sokkal nagyobb értékkel bír a hívő katolikus szemében s ellenállhatatlan erővel támad fel bennünk az az érzélem, hogy az elmúlt századok árnyai szállnak ki ebből a pantheonból, amihez még a feljárt is középkori hangulatot intonál.

Ódon háznak fedett rozoga lépcsőjén, meredek úton lehet felérni Szent Péter láncainak bazilikájába, a templom annak a prefektusnak háza helyére épült, aki Szent Pétert és Szent Pált halálra ítélte. A templom régiségét az is mutatja, hogy padlókövei mozognak lábunk alatt, de a falain látszik a renoválás. Amikor a konfesszióhoz sietek, éppen egy Szent Ágoston-rendi szerzetes mutatja valami olasz családnak Pollajuolo ércakazettáját, amelyben a láncokat őrzik s a család: apa, anya és három gyermeke — közülök az egyik pap —, mély tisztelettel térdel le a reliquiák előtt. A szekrénykében villany világítja meg a vékony láncot, amit Eudoxia görög császárnő talált meg s adott át IV. Sixtus pápának, aki a láncokat kezében tartva gondolkozott, vajjon hitelesek-e, mire azok a pápa kezében hirtelen összeforrtak és így Isten csodával maga igazolta azoknak hitelességét. Miután áhitattal imádkozgattam sokáig a láncok előtt, megtekintettem a kereszthajóban Michelangelo világhírű Mózes-szobrát, amelynek szakállába a nagy művész saját arcképét és érdekesen kifaragta, majd lementem a főoltár alatti mozaikkápolnába, ennek oltárában őrzik Róma legrégebbi ereklyéit: a hét Makka-beus testvér csontjait az ószövetségből.

Amint kijövök a bazilikából, hangulatos parkot látok telve fehér virágzó spiriákkal. Ez a kis liget még Róma hét dómja közül az egyiknek, az Esquilinus halomnak nyúlványán terül el és Titus császár fürdőromjai övezik s ezek a romok messze elvezetnek Szent Márton pápa bazilikájáig. Titus római császár foglalta el Kr. u. 70-ben Jeruzsálemet. Mint császár nemeslelkű ember volt s megparancsolta, hogy palotájából senki szomorúan, leverten nem távozhat, ha más nem, legalább jó szót, biztatást adjanak a hozzá kéréssel fordulóknak. Volt alkalma különben a jótékonytárgyakat gyakorolni, mert uralkodása alatt nagy tűzvész pusztított Rómában. Mikor egy nap elmúlt anélkül, hogy valami jót cselekedett volna, környezete előtt így kiáltott fel: «Egy napom elveszett!» Népszerűségét nagyban növelte a fürdő megépítése s főleg az, hogy a fürdőben ő maga is gyakran megjelent a köznép között, amire elődei nem voltak kaphatók. Élete nem volt nyugodt és fájdalom nélküli, mert öccse folyton áskálódott ellene s hadseregét ellene lázította, de Titus nem volt rábíráható, hogy öccsét száműzetésbe küldje, azt azonban tudták róla, hogy gyakran titokban könnyek között kérte öccsét, viszonzozza szeretetét szeretettel. Mikor Titus császár meghalt, oly nagy gyász ülte meg Rómát, mintha minden családnak külön gyászeseje volna, így jegyezték fel a történetírók.

Ezeket regélték Titus fürdőinek romjai, amíg mellette haladtam lefelé Márton pápa bazilikájához. Ez a főszege bazilika, amely még Rómában is egyike a legszebbeknek, négy pápa hamvait őrzik. A főoltárban Szent Márton pápa, a konfesszióban, Szent Szilveszter, Fabianus és Soter pápák nyugszanak. Az ember órákig szeretné nézni a remek kazettás mennyezetet, az aranyozott stukkó-disz-

tés szinte vakítóan tündöklök a déli napfényben, de éppily kápráztatóan vonzó a konfesszióknak számtalan színes márvánnyal kirakott lejárata. Kitűnő megvilágítást kap, a bazilika minden oldalról, nagyon szerencsés fekvésű, nincs egyetlen sötét zuga sem, tán azért is kelt oly barátságos benyomást a szemlélőnek.

Utam az örök város egészen más részébe visz, a Fórumhoz, ennek közelében van a Mamertini börtön, ahol Szent Péter és Pál szenvedték fogságukat, de itt a fogságban sem szűntek meg téríteni, ma is mutatják a földben azt a kis forrást, mit Szent Péter fakasztott, hogy legyen mivel megkeresztelni a megtért ide sereglett pogányokat. Szent Lőrinc és II. Sixtus pápa is voltak foglyai ennek a börtönnek. Kettős cella ez a börtön, az alsó a tulajdonképeni Tullianum erősen nedves, már ez is nagy szenvedést jelentett az apostolfejedelmeknek, itt hónapokat tölteni. Most egy oltár szenteli meg e helyet s ezen ércből Szent Péter és Szent Pál feje van kifaragva. Szüntelen jönnek a zarándokok ide, hogy néhány fohászt rebegjenek a Szent Apostolok tiszteletére.

A börtönnel szemben Szent Martina szűznek temploma van. A köralakú templomban remek márványoltár áll s a templom alatt egy másik templom van, ennek közepén hatalmas gyönyörű bronz szarkofágban van az előkelő római leánya holtteste. Páratlanul szép síremlék ez, vadonatújnak látszik, pedig ki tudja hány évszázados már. Alig tudok elszakadni ettől a fenséges síremléktől, de a sekrestyés rám csörgeti kulcsait, mennem kell.

Kimegyek a Fórumra s leülök a romok közé. Dél van, lassan megszólalnak az örök város templomainak harangjai, s itt a pogány templomromok között hallgatom a keresztény bazilikák harangjainak kongását. Nézem, amint a napfény híressé teszi a romokon fakadó virágokat s megelevenednek előttem a szűzek és vértanuk kezében pálmaággal, fejük felett aranyos glóriával, amint itt a római bazilikák apsaiba oly sokszor láttam őket ábrázolni így s akik magukba szívták az örök fényt, amely bevilágítja a kereszténységet s amely mint ragyogó ékszer díszítette őket. Még itt a pogány fórumon is tömjénes a levegő, a fűnek is szent az illata, a föld is ereklve, hol az ember térdreborulni kényszerül, hogy elrebegje az újkor egyik nagy egyházatyjának fohását: «Ó Istenem, benned minden olyan szép, az élettől a halálig minden!» (Prohászka.) *Hoffer Ilona rk. hitoktató.*

Megújhdás Jézusban.

Irta: *Gálosiné Ottlik Myra*

Félre csüggedés! Új reményre gyúlj!
Nincs számodra semmi elveszve.
Ha bűneid messze dobnak is a Fénytől:
Engesztel Érted Jézusod — Szíve.

Álljon az Oltár, ha dől is minden,
Hová fáradt lényed megpihenni tér,
Elgyöngül az Élet harcában az Ember,
De erőt nyujt néki, — az isteni Vér.

Senkiket se féltsd az Úrtól. Ő nem találkozhat önmagánál tökéletesebbel! . . .
 Ez az áldott különbség a Feléje és a feléd menetelők között.

Áldozunk minden nap.

A legtöbb katolikus ember megtartja ugyan az Egyház parancsolatait, de kizárólag a legszigorúbb határokhoz köti magát. Például templomba éppen csak a parancsolt ünnepeken megy. Reggel, este ugyan imádkozik, gyónni, áldozni húsvétra elmegy, mert ez parancs. De hiszen ez a legkisebb követelménye az Egyháznak. Úgyhogy aki ezt a keveset is elhagyja már súlyosan vétkezik. Sokan ugyan ezzel megvannak elégedve, pedig Jézus sokkal többet vár az Ő híveitől. Nem ezért rendelte az ő szentségeit, hogy abban néha-néha, egyszer egy évben részesüljenek.

Azért adta magát eledelül, hogy az emberek szívében lakhasson. Ő nem elég-szik meg azzal, ha valaki egyszer egy évben hajlékot ad neki. Ő ennél jobban szereti az embereket, még inkább a szegény bűnös gyöngé embereket, mintsem megelégedni azzal, hogy egyszer egy évben segítsen rajtuk. A gyakori, a minden-napi áldozással, nemcsak Jézusnak szerzünk örömet, hanem magunknak kincseket gyűjtünk az örök életre. Azután gondoljuk csak meg mennyire gyöngék vagyunk, milyen könnyen hajlunk a bűnre, hisz a kísértések lépten-nyomon utunkba jönnek. Ő, mi lenne, ha Jézus a szentáldozásban nem erősítene meg és nem adna kegyelmet, erőt azok leküzdésére? Jézus felvilágosít, hogy felismerjük a bűnt, hogy meglássuk, ez vagy az nem helyes cselekedet. Sokat az tart vissza a napi áldozástól, mert nem tudja megállapítani méltó-e arra, hogy Údvözítője, Megváltója eljőjön hozzá. Pedig a törvény igazán egyszerű: mindenki áldozhat minden nap, aki halálós bűnben nincs. A bocsánatos bűnök pedig azonnal eltűnnek, mihelyt Jézus eljön szívébe (áldozás előtt bánatindítás).

Hát mi lenne, ha a gyöngé ember nem keresné az orvosságot arra, hogy erősödjék?! Milyen boldogító az a tudat, hogy sohasem vagyunk egyedül, hogyha bármi is történik velünk nem lesz baj és nem kell semmitől sem félnünk, mert Jézus velünk van. Ha villámlik, dörög, ha reng a föld, szívében van az, aki vigyáz reánk. Milyen boldogító tudat, hogy este, ha lefekszünk nem vagyunk egyedül és mikor lehajtuk fejünket a párnára Jézus vigyáz reánk egész éjjel. Nem is tudja az, aki nem ismeri a mindennapi áldozást, hogy milyen végtelen nagy nyugalmat ad az a léleknek. Aki állandóan szívében őrzi Jézusát, az nem fél bármelyik pillanatban ragadja ki a halál az árnyékvilágból. Éppen azért mindaz, aki boldog, nyugodt krisztusi életet akar élni az éljen Krisztussal és Krisztusban. Ne tartson vissza senkit sem a félelem. Menjetek hozzá mind, akik fáradtok és terhelve vagytok, az ő szent Teste vétele által enyhülést ad. Menjetek hozzá kik szomorúak vagytok és sírtok, mert ő felszárítja könnyeitek. Menjetek, térdele-tek mindannyian az áldoztató korláthoz, nyissátok fel összetört szíveteket, tárjátok ki karotokat és várjátok, és hívjátok bizalommal az isteni Mestert. Az élet csak vele szép, a halál vele könnyű. A halál csak annak a szemében rettenetes dolog, akinek nem tiszta a lelke; de akinek a szíve az égi kenyér fényességével van telítve és benne dobog Jézusnak a halállal tusakodó Szíve, az örömmel siet Údvözítőjéhez. Ő a kapott szeretetért mérhetetlen sok szeretetet, örök boldogságot ad viszonzásul. Így és ezért áldozunk minden nap!

Schuler Anna.

«Gyermeki» szívvvel közeledjünk Máriához; ő «anyai» szívvvel fog Jézus elé vinni bennünket.

* * *

Légy Isten «pihenője» és Isten lesz a te «pihenőd»!

(Jézusról nev. Mária anyja.)

Központi Oltáregyesületünk választmányi és terjesztőnöi értekezlete legközelebb csak az őszi katolikus nagygyűlés után fog ismét összeülni. Központi irodánk azonban állandóan rendelkezésre áll mindenféle oltáregyesületi ügyben. (IX., Üllői-út 77.) Lapjaink, az «Örökimádás», «Jézusom Örömom» és az «Imaszándék» a nyár folyamán is a szokott időben fognak megjelenni.

Új fiókoltaéregyesületek alakultak Várpalotán (Veszprém m.), Rákospalota MÁV-telepen; Dunakilitin (Moson m.) pedig újjászervezés van folyamatban.

Májusi ájtatosságainkat az Örökimádás-templomban a szokott bensőséggel és nagy látogatottság mellett tartottuk meg. A bevezető szentbeszédet dr. Erdey Ferenc pápai kamarás, papnöveldői spirituális tartotta; a kongreganista tagavatást május 2-án dr. Tiefenthaler József pápai kamarás, kongr. prézes végezte; a május 4-i Virgo Reparatrix ünnepén a szentbeszédet Kiss István templomigazgató mondta, az áldást Angelo Rotta pápai nuncius úr öngyméltósága adta. Szónokaink voltak Kiss István templomigazgató, Berkesi Mátyás káplán, Korompai Lajos hittanár, Kiszner József és Tóth József hitoktató urak. A közreműködőknek ezúton is hálás köszönetet mondunk.

A finn templomok segélyezésére soron kívül 5 miseruhát, 2 albát és 2 kehely-fehérműt juttatott Központunk gróf Esterházy Mária elnökönk indítványára.

A Bpest Rókusai egyházközség Oltáregylete május 2-án nagyszabású műsoros-estet rendezett. Jövedelmét és a csatolt adományokat 500 pengőt, a Központunk részére küldötte. Nemes együttérzésükért ezúton mondunk hálás köszönetet. Példájuk legyen serkentő a többi Oltáregyesület számára is.

Az egri és kalocsai főegyházmegyék kinevezett új főpásztorait, dr. Czapik Gyula és Grósz József öngyméltóságait Központunk táviratban üdvözölte. Az eucharisztikus lelkű főpásztorok munkáját kegyelmével kísérfje a szentségi Jézus.

Az Örökimádás-templomának már meglévő négy gyóntatószéke kevésnek bizonyult. A régi óhajnak véltünk eleget tenni, midőn rendelésbe adtuk az ötödik gyóntatószéket. Ezúton is kérjük templomunk nemesszívű barátait és látogatóit, hogy a megindult adakozásban tehetségük szerint igyekezzenek résztvenni. Már előre tudjuk — a mult tapasztalatai után —, hogy a legszebb példái fognak megnyilvánulni az áldozatkészségnek. A gyóntatószékekben megtérők imája fogja meghálálni minden adakozó jószívűségét. A beérkező adományokról e helyen fogunk beszámolni a nyilvánosságunk.

Május utolsó vasárnapján, a Hősök vasárnapján ünnepélyes keretek között ajánlottuk fel templomunkat és annak buzgó híveit, látogatóit a Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen Szívének.

Szentséglátogatások alkalmával jó szolgálatot tesz «*Testvérek imádkozzuk*» c. imakönyv, melyet dr. Csaba Margit állított össze a halhatatlan emlékü dr. Tóth Tihamér püspök úr műveiből. Kapható a Szent István-Társulat könyvkereskedésében Budapest, IV., Kecskeméti-utca 2.

VATÉLJES • BÜCSÜK

A hó első csütörtökén és péntekén (3-án és 4-én), Úrnapján és annak nyolcada alatt bármely napon, jún. 13. (Mária Szeplőtelen Szíve), jún. 24 (Keresztelő Szent János), jún. 29 (Péter és Pál apost.), az imádási óra napján, egy tetszésszerinti napon, a havi összejövétel napján (szentáldozás és szentbeszéd a feltétel).

IMASZÁNDÉKUNK

Hiszek Jézus Krisztusban, aki fölméne a mennyekbe, ül a mindenható Atyaistennek jobbjára felől.

A halottaiból feltámadt és megdicsőült Krisztus mindössze negyven napig maradt a földön feltámadása után. A negyvennapos földön tartózkodása alkalmat adott neki arra, hogy meggyőzze apostolait missziós küldetésének bizonyosságáról. Lerakja egyházának alapjait, földi helyetteséről gondoskodik, szentségeket rendel és küldetése végeztével az Olajfák-hegyéről visszatér Atyjához. A nagycsütörtöki vérizzadás helye áldozócsütörtökön a megdicsőülés szentélye lett. Ezért az Olajfák hegye az isteni és emberi természet nagyszerű egységének örökös tanuja maradt. A harminchárom esztendő földi tartózkodás tehát befejezést nyert. A megváltás és annak minden intézménye az ember számára készen áll. Jézus, a nagy misszionárius, azzal a szent érzéssel távozhatott, hogy a mennyei Atya akaratát pontosan teljesítette. «Mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, ki engem küldött» (Ján. 5, 30.), — mondotta hallgatóinak, akik nem akarták elhinni a mennyei Atyával való bensőséges viszonyát. Máskor pedig hangsúlyozta, hogy: «Nekem annak műveit kell cselekednem, ki engem küldött». (Ján. 9, 4.) Az engedelmisség apoteózisa ez. Az égbeszálló Jézus e tekintetben is örök példaképünk lett.

Jézus távozása nem jelentette a tőle való elszakadást. Itthagya az Eucharisztia-ban titokzatosan önmagát. Valójában azért is alapította az Oltáriszentséget, hogy földről való távozása ne jelentsen az embertől való elszakadását. Távozásának szép indító-okát saját maga mondotta el: «Atyám házában sok lakóhely vagyon... megyek helyet készíteni számotokra. És ha már elmentem és helyet készítettem nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok ti is ott legyetek». (Ján. 14, 2—3.) Az áldozócsütörtök tehát újabb tanubizonyosság amellett, hogy Jézus örökös kapcsolatot akar fenntartani a halandó emberrel. Erről tettek tanuságot a búcsúzás pillanatában megjelenő angyalok is: «Galileai férfiak mit álltok és néztek az égbe? Ez a Jézus, aki felvétetett mellőletek az égbe, úgy jó majd el, mint ahogy felmenni láttátok őt az égbe». (Ap. csel. 1, 11.) Biztatás, de egyben bátorítás is ez nekünk. E nehéz földi élet után van Valaki, aki hazavár bennünket. Emberi sors, hogy lassankint mindenki elhal mellőlünk, aki szeretett bennünket, végül is magunkra maradunk. De nem a száműzöttek keserű bizonytalansága kíséri utolsó éveinket, hanem az a boldog tudat: Jézus hazavár minket. Az általa említett «mansió» lakóhely készen áll, csak rajtunk múlik, hogy annak lakói lehessünk.

A mennybemenetel után Jézus az égi dicsőség legmagasabb fokát élvezti: ül a mindenható Atyaisten jobbján. Ez azt jelenti, hogy mint ember is résztvesz az isteni hatalomban és dicsőségben. Királyi és bírói hatalmat gyakorol a világ sorsának intézésében. Szent Pál mondja: «Olyan főpapunk van, aki a Fölség trónjának jobbján ül az egekben». (Zsid. 8, 1.) Ime az önfeláldozó szolgálata jutalma. Bizonyára mindezt nem tudták azok, akik az Ő elnémtésán fáradoztak. Azzal a kaján sátáni örömmel rontottak rá, hogy örökre kiközösíthetik az emberek szívéből. Az Atya pedig felm gasztalta Egyszülöttét, hogy jutalmat adjon elévülhetetlen érdemeiért. Milyen megnyugtató tudat ez a porszemnyi embernek. Az Atya előtt nem marad jutalom nélkül a szenvedés, az áldozat, a becsületes munka. Krisztus megdicsőülésében nyer elismerést minden önmegtagadás és áldozathozatal.

Mikor égbeszálló Urunkra gondolunk és az Ő dicsőséges szerepére, töltsé el lelkünket a hozzá való jutás szent vágya. Krisztussal élni és vele megdicsőülni! Ez a mi világnézetünk, a diadalmas világnézet. Ennek a világnézetnek leszünk követői minden támadás ellenére, mert mögötte a verhetetlen Krisztus győz, uralkodik és parancsol.

K. I.

Felölös szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felölös kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

Stephaneum nyomda Budapest. Felölös: ifj. Kohl Ferenc.